Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 26ης Μαρτίου 2015 *

«Αίτηση αναιρέσεως — Εσωτερική αγορά φυσικού αερίου — Υποχρέωση των επιχειρήσεων φυσικού αερίου — Εφαρμογή συστήματος για την κατόπιν διαπραγματεύσεως πρόσβαση των τρίτων στις εγκαταστάσεις αποθηκεύσεως φυσικού αερίου — Απόφαση των τσεχικών αρχών — Προσωρινή εξαίρεση για τις μελλοντικές εγκαταστάσεις υπόγειας αποθηκεύσεως φυσικού αερίου του Dambořice — Απόφαση της Επιτροπής — Διαταγή περί ανακλήσεως της αποφάσεως περί χορηγήσεως εξαιρέσεως — Οδηγίες 2003/55/ΕΚ και 2009/73/ΕΚ — Διαχρονική εφαρμογή»

Στην υπόθεση C-596/13 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 21 Νοεμβρίου 2013,

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τις L. Armati και K. Herrmann, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

αναιρεσείουσα,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι:

η **Moravia Gas Storage a.s.**, πρώην Globula a.s., με έδρα το Hodonín (Τσεχική Δημοκρατία), εκπροσωπούμενη από τους P. Zákoucký και D. Koláček, advokáti,

προσφεύγουσα πρωτοδίκως,

η **Τσεχική Δημοκρατία**, εκπροσωπούμενη από τους M. Smolek, T. Müller και J. Vláčil,

παρεμβαίνουσα πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. Silva de Lapuerta (εισηγήτρια), πρόεδρο τμήματος, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, J. L. Da Cruz Vilaça και K. Λυκούργο, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: J. Kokott

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 11ης Δεκεμβρίου 2014,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης Globula κατά Επιτροπής (T-465/11, EU:T:2013:406, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία αυτό ακύρωσε την απόφαση C(2011) 4509 της Επιτροπής, της 27ης Ιουνίου 2011, περί χορηγήσεως εξαιρέσεως από τους κανόνες της εσωτερικής αγοράς περί της προσβάσεως των τρίτων όσον αφορά εγκατάσταση υπόγειας αποθηκεύσεως φυσικού αερίου στο Dambořice (στο εξής: επίδικη απόφαση).

Το νομικό πλαίσιο

2 Το άρθρο 22 της οδηγίας 2003/55/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2003, σχετικά με τους κοινούς κανόνες για την εσωτερική αγορά φυσικού αερίου και την κατάργηση της οδηγίας 98/30/ΕΚ (ΕΕ L 176, σ. 57), ορίζει τα εξής:

«1. Η κύρια νέα υποδομή φυσικού αερίου, δηλαδή οι διασυνδέσεις μεταξύ κρατών μελών, το [υγροποιημένο φυσικό αέριο (ΥΦΑ)] και οι εγκαταστάσεις αποθήκευσης, μπορεί, κατόπιν αιτήματος, να απαλλάσσεται από τις διατάξεις των άρθρων 18, 19 και 20 και του άρθρου 25, παράγραφοι 2, 3 και 4, υπό τους ακόλουθους όρους:

α) η επένδυση πρέπει να ενισχύει, αφενός, τον ανταγωνισμό για την προμήθεια αερίου και, αφετέρου, την ασφάλεια του εφοδιασμού·

β) το ύψος του επενδυτικού κινδύνου είναι τέτοιο ώστε η επένδυση δεν θα πραγματοποιηθεί εάν δεν χορηγηθεί απαλλαγή·

γ) η υποδομή πρέπει να ανήκει σε φυσικό ή νομικό πρόσωπο διακριτό, τουλάχιστον από την άποψη της νομικής του προσωπικότητας, από τους διαχειριστές δικτύου στα δίκτυα των οποίων θα κατασκευασθεί η εν λόγω υποδομή·

δ) επιβάλλονται τέλη στους χρήστες της εν λόγω υποδομής·

ε) η χορήγηση απαλλαγής δεν αποβαίνει σε βάρος του ανταγωνισμού ή της αποτελεσματικής λειτουργίας της εσωτερικής αγοράς φυσικού αερίου, ή της αποτελεσματικής λειτουργίας του διεπόμενου από ρυθμιστικές διατάξεις συστήματος με το οποίο συνδέεται η υποδομή.

2. Η παράγραφος 1 ισχύει επίσης και σε περίπτωση σημαντικής αύξησης του δυναμικού ήδη υπάρχουσας υποδομής ή σε περίπτωση τροποποίησης ήδη υπάρχουσας υποδομής που έχουν ως αποτέλεσμα την ανάπτυξη νέων πηγών προμήθειας φυσικού αερίου.

3.

α) Η προβλεπόμενη από το άρθρο 25 ρυθμιστική αρχή αποφασίζει, ανά περίπτωση, σχετικά με την απαλλαγή που αναφέρεται στις παραγράφους 1 και 2. Ωστόσο, τα κράτη μέλη μπορούν να προβλέπουν ότι οι ρυθμιστικές αρχές θα υποβάλλουν, για τη λήψη τυπικής απόφασης, στην αρμόδια αρχή του κράτους μέλους τη γνώμη τους σχετικά με το αίτημα απαλλαγής. Η γνώμη αυτή δημοσιεύεται μαζί με τη σχετική απόφαση.

β) i) Η απαλλαγή μπορεί να αφορά, εξ ολοκλήρου ή εν μέρει, τη νέα υποδομή, την υπάρχουσα υποδομή με σημαντική αύξηση του δυναμικού ή την τροποποίηση της υπάρχουσας υποδομής αντίστοιχα.

ii) Για τη λήψη της απόφασης χορήγησης απαλλαγής, εξετάζεται, ανά περίπτωση, το κατά πόσον είναι ανάγκη να επιβληθούν όροι σχετικά με τη διάρκεια της απαλλαγής και την άνευ διακρίσεων πρόσβαση στη διασύνδεση.

iii) Κατά τη λήψη της απόφασης σχετικά με τους όρους του παρόντος εδαφίου, λαμβάνονται υπόψη κυρίως η διάρκεια των συμβάσεων, το πρόσθετο δυναμικό που πρόκειται να κατασκευασθεί ή η τροποποίηση του υπάρχοντος δυναμικού, ο χρονικός ορίζοντας του έργου και οι εθνικές περιστάσεις.

γ) Κατά τη χορήγηση απαλλαγής, η αρμόδια αρχή μπορεί να αποφασίζει σχετικά με τους κανόνες και τους μηχανισμούς για τη διαχείριση και την κατανομή του δυναμικού, εφόσον αυτό δεν εμποδίζει την εκτέλεση μακροπρόθεσμων συμβάσεων.

δ) Η απόφαση απαλλαγής, συμπεριλαμβανομένων των όρων που αναφέρονται στο στοιχείο β′, αιτιολογείται δεόντως και δημοσιεύεται.

ε) Όσον αφορά τις διασυνδέσεις, οιαδήποτε απόφαση απαλλαγής λαμβάνεται κατόπιν διαβούλευσης με τα άλλα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη ή τις ρυθμιστικές αρχές τους.

4. Η απόφαση απαλλαγής κοινοποιείται, αμελλητί, από την αρμόδια αρχή στην Επιτροπή μαζί με όλες τις σχετικές με την εν λόγω απόφαση πληροφορίες. Οι πληροφορίες αυτές μπορούν να υποβάλλονται στην Επιτροπή συνολικά, ώστε να της επιτρέπουν να λάβει τεκμηριωμένη απόφαση.

Ειδικότερα, οι πληροφορίες περιλαμβάνουν:

α) τους λεπτομερείς λόγους βάσει των οποίων η ρυθμιστική αρχή ή το κράτος μέλος χορήγησε την απαλλαγή, συμπεριλαμβανομένων των οικονομικών πληροφοριών που αιτιολογούν την ανάγκη απαλλαγής·

β) την ανάλυση η οποία διεξήχθη για τις επιπτώσεις της απαλλαγής στον ανταγωνισμό και στην αποτελεσματική λειτουργία της εσωτερικής αγοράς φυσικού αερίου·

γ) τους λόγους για τη χρονική περίοδο και το μερίδιο του συνολικού δυναμικού της υποδομής φυσικού αερίου για το οποίο χορηγείται η απαλλαγή·

δ) σε περίπτωση που η απαλλαγή αφορά διασύνδεση, το αποτέλεσμα της διαβούλευσης με τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη ή τις ρυθμιστικές αρχές·

ε) τη συμβολή της υποδομής στη διαφοροποίηση της προμήθειας φυσικού αερίου.

Εντός δύο μηνών από την παραλαβή της κοινοποίησης, η Επιτροπή μπορεί να ζητήσει από τη ρυθμιστική αρχή ή από το οικείο κράτος μέλος ή να τροποποιήσει ή να αποσύρει την απόφαση χορήγησης απαλλαγής. Η δίμηνη περίοδος μπορεί να παρατείνεται κατά έναν επιπλέον μήνα, όταν η Επιτροπή ζητά πρόσθετες πληροφορίες.

Εάν η ρυθμιστική αρχή ή το κράτος μέλος δεν συμμορφωθεί με το αίτημα εντός εβδομάδων, λαμβάνεται οριστική απόφαση σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 30, παράγραφος 2.

Η Επιτροπή διαφυλάσσει τον εμπιστευτικό χαρακτήρα των εμπορικά ευαίσθητων πληροφοριών.»

3 Το άρθρο 36 της οδηγίας 2009/73/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Ιουλίου 2009, σχετικά με τους κοινούς κανόνες για την εσωτερική αγορά φυσικού αερίου και την κατάργηση της οδηγίας 2003/55/ΕΚ (ΕΕ L 211, σ. 94), προβλέπει τα ακόλουθα:

«1. Η κύρια νέα υποδομή φυσικού αερίου, δηλαδή οι διασυνδέσεις, το ΥΦΑ και οι εγκαταστάσεις αποθήκευσης, μπορεί, κατόπιν αιτήσεως, να εξαιρείται, για καθορισμένο χρονικό διάστημα, από τις διατάξεις των άρθρων 9, 32, 33 και 34 και του άρθρου 41 παράγραφοι 6, 8 και 10, υπό τους εξής όρους:

α) η επένδυση πρέπει να ενισχύει, αφενός, τον ανταγωνισμό για την προμήθεια αερίου και, αφετέρου, την ασφάλεια του εφοδιασμού·

β) το ύψος του επενδυτικού κινδύνου πρέπει να είναι τέτοιο ώστε η επένδυση δεν θα πραγματοποιηθεί εάν δεν χορηγηθεί απαλλαγή·

γ) η υποδομή πρέπει να ανήκει σε φυσικό ή νομικό πρόσωπο διακριτό, τουλάχιστον από την άποψη της νομικής του προσωπικότητας, από τους διαχειριστές συστημάτων στα δίκτυα των οποίων θα κατασκευασθεί η εν λόγω υποδομή·

δ) πρέπει να επιβάλλονται τέλη στους χρήστες της εν λόγω υποδομής και

ε) η χορήγηση απαλλαγής δεν πρέπει να αποβαίνει σε βάρος του ανταγωνισμού ή της αποτελεσματικής λειτουργίας της εσωτερικής αγοράς φυσικού αερίου, ή της αποτελεσματικής λειτουργίας του διεπόμενου από ρυθμιστικές διατάξεις συστήματος με το οποίο συνδέεται η υποδομή.

2. Η παράγραφος 1 ισχύει επίσης και σε περίπτωση σημαντικής αύξησης του δυναμικού ήδη υπάρχουσας υποδομής ή σε περίπτωση τροποποίησης ήδη υπάρχουσας υποδομής που έχουν ως αποτέλεσμα την ανάπτυξη νέων πηγών προμήθειας φυσικού αερίου.

3. Η ρυθμιστική αρχή που αναφέρεται στο κεφάλαιο VIII αποφασίζει, κατά περίπτωση, σχετικά με την εξαίρεση που αναφέρεται στις παραγράφους 1 και 2.

4. Εάν η εν λόγω υποδομή χωροθετείται στο έδαφος περισσοτέρων του ενός κρατών μελών, ο Οργανισμός μπορεί να υποβάλει συμβουλευτική γνώμη στις ρυθμιστικές αρχές των οικείων κρατών μελών, η οποία θα μπορούσε να αποτελέσει τη βάση για την απόφασή τους, εντός δύο μηνών από την ημερομηνία κατά την οποία ζητήθηκε η εξαίρεση από την τελευταία από τις ρυθμιστικές αυτές αρχές.

Εάν όλες οι οικείες ρυθμιστικές αρχές καταλήξουν σε συμφωνία για την απόφαση εξαίρεσης εντός έξι μηνών, ενημερώνουν τον Οργανισμό για την απόφαση αυτή.

Ο Οργανισμός ασκεί τα καθήκοντα που ανατίθενται στις ρυθμιστικές αρχές του οικείου κράτους μέλους από το παρόν άρθρο:

α) εφόσον δεν κατέστη δυνατόν να επιτευχθεί συμφωνία όλων των οικείων ρυθμιστικών αρχών εντός έξι μηνών από την ημερομηνία που ζητήθηκε η εξαίρεση από την τελευταία εκ των δύο ρυθμιστικών αρχών· ή

β) κατόπιν κοινής αιτήσεως των οικείων ρυθμιστικών αρχών.

Όλες οι σχετικές ρυθμιστικές αρχές μπορούν να ζητούν από κοινού την παράταση της περιόδου που αναφέρεται στο στοιχείο α′ του τρίτου εδαφίου για μέγιστο διάστημα τριών μηνών.

5. Προτού λάβει απόφαση, ο Οργανισμός διαβουλεύεται με τις αρμόδιες ρυθμιστικές αρχές και τους αιτούντες.

6. Η εξαίρεση επιτρέπεται να καλύπτει το σύνολο ή μέρος του δυναμικού της νέας υποδομής ή της υφιστάμενης υποδομής με σημαντικά αυξημένο δυναμικό.

Κατά τη λήψη απόφασης για τη χορήγηση εξαίρεσης, λαμβάνεται υπόψη, για κάθε περίπτωση χωριστά, η ανάγκη να επιβληθούν όροι όσον αφορά τη διάρκεια της εξαίρεσης και τη χωρίς διακρίσεις πρόσβαση στην υποδομή. Κατά τη λήψη της απόφασης σχετικά με τους εν λόγω όρους λαμβάνονται υπόψη κυρίως το πρόσθετο δυναμικό που πρόκειται να κατασκευασθεί ή η τροποποίηση του υπάρχοντος δυναμικού, ο χρονικός ορίζοντας του έργου και οι εθνικές περιστάσεις.

Πριν από τη χορήγηση εξαίρεσης, η ρυθμιστική αρχή αποφασίζει τους κανόνες και τους μηχανισμούς για τη διαχείριση και την κατανομή δυναμικού. Σύμφωνα με τους κανόνες αυτούς πρέπει να απαιτείται να καλούνται όλοι οι δυνητικοί χρήστες της υποδομής να εκδηλώσουν ενδιαφέρον για μίσθωση δυναμικού, προτού γίνει η κατανομή δυναμικού στη νέα υποδομή, ακόμη και για ιδία χρήση. Η ρυθμιστική αρχή απαιτεί οι κανόνες διαχείρισης της συμφόρησης να περιλαμβάνουν την υποχρέωση προσφοράς του αχρησιμοποίητου δυναμικού στην αγορά και οι χρήστες της υποδομής να έχουν το δικαίωμα να διαπραγματεύονται το δυναμικό που διαθέτουν βάσει συμβάσεων στη δευτερογενή αγορά. Κατά την αξιολόγηση των κριτηρίων που αναφέρονται στην παράγραφο 1 στοιχεία α′, β′ και ε′, η ρυθμιστική αρχή λαμβάνει υπόψη τα αποτελέσματα της εν λόγω διαδικασίας κατανομής δυναμικού.

Η απόφαση εξαίρεσης, συμπεριλαμβανομένων των όρων που αναφέρονται στο δεύτερο εδάφιο της παρούσας παραγράφου, αιτιολογείται δεόντως και δημοσιεύεται.

7. Κατά παρέκκλιση από την παράγραφο 3, τα κράτη μέλη μπορούν να προβλέπουν ότι η ρυθμιστική αρχή ή ο οργανισμός, ανάλογα με την περίπτωση, υποβάλλουν στον αρμόδιο φορέα του κράτους μέλους, για τη λήψη τυπικής απόφασης, τη γνώμη τους σχετικά με το αίτημα εξαίρεσης. Η γνώμη αυτή δημοσιεύεται μαζί με τη σχετική απόφαση.

8. Η ρυθμιστική αρχή διαβιβάζει αμελλητί στην Επιτροπή αντίγραφο κάθε αίτησης εξαίρεσης μόλις τη λάβει. Η απόφαση κοινοποιείται αμελλητί από την αρμόδια αρχή στην Επιτροπή, μαζί με όλες τις σχετικές με την εν λόγω απόφαση πληροφορίες. Οι πληροφορίες αυτές μπορούν να υποβάλλονται στην Επιτροπή συνολικά, ώστε να της επιτρέπουν να λάβει τεκμηριωμένη απόφαση. Ειδικότερα, οι πληροφορίες περιλαμβάνουν:

α) τους λεπτομερείς λόγους βάσει των οποίων η ρυθμιστική αρχή ή το κράτος μέλος χορήγησε ή απέρριψε την απαλλαγή, μαζί με παραπομπή στην παράγραφο 1, συμπεριλαμβανομένου και του σχετικού σημείου ή σημείων της προαναφερθείσας παραγράφου επί των οποίων βασίσθηκε η απόφαση αυτή, συμπεριλαμβανομένων των οικονομικών πληροφοριών που αιτιολογούν την ανάγκη απαλλαγής·

β) την ανάλυση η οποία διεξήχθη για τις επιπτώσεις της απαλλαγής στον ανταγωνισμό και στην αποτελεσματική λειτουργία της εσωτερικής αγοράς φυσικού αερίου·

γ) τους λόγους για τη χρονική περίοδο και το μερίδιο του συνολικού δυναμικού της υποδομής φυσικού αερίου για το οποίο χορηγείται η απαλλαγή·

δ) σε περίπτωση που η εξαίρεση αφορά διασύνδεση, το αποτέλεσμα της διαβούλευσης με τις ενδιαφερόμενες ρυθμιστικές αρχές και

ε) τη συμβολή της υποδομής στη διαφοροποίηση της προμήθειας φυσικού αερίου.

9. Εντός δύο μηνών από την ημέρα παραλαβής της σχετικής κοινοποίησης, η Επιτροπή μπορεί να εκδώσει απόφαση, με την οποία θα υποχρεώνεται η ρυθμιστική αρχή να τροποποιήσει ή να ανακαλέσει την απόφαση χορήγησης εξαίρεσης. Η δίμηνη προθεσμία είναι δυνατόν να παραταθεί κατά δύο μήνες, όταν ζητούνται συμπληρωματικές πληροφορίες από την Επιτροπή. Η εν λόγω συμπληρωματική προθεσμία αρχίζει από την επομένη της λήψης του συνόλου των πληροφοριών. Η αρχική δίμηνη προθεσμία μπορεί επίσης να παραταθεί με τη συγκατάθεση τόσο της Επιτροπής όσο και της ρυθμιστικής αρχής.

Εάν οι ζητούμενες πληροφορίες δεν παρασχεθούν εντός της οριζόμενης στην αίτηση προθεσμίας, η κοινοποίηση θεωρείται ότι έχει αποσυρθεί, εκτός εάν, πριν την παρέλευση της εν λόγω προθεσμίας, η προθεσμία παραταθεί με συγκατάθεση τόσο της Επιτροπής όσο και της ρυθμιστικής αρχής ή η ρυθμιστική αρχή ενημερώσει την Επιτροπή, με δεόντως αιτιολογημένη δήλωση, ότι θεωρεί την κοινοποίηση πλήρη.

Η ρυθμιστική αρχή συμμορφώνεται εντός μηνός με την απόφαση της Επιτροπής να τροποποιήσει ή να ανακαλέσει την απόφαση εξαίρεσης και ενημερώνει σχετικά την Επιτροπή.

Η Επιτροπή διαφυλάσσει τον εμπιστευτικό χαρακτήρα των εμπορικά ευαίσθητων πληροφοριών.

Η έγκριση μιας απόφασης εξαίρεσης από την Επιτροπή παύει να ισχύει δύο έτη μετά την έκδοση της απόφασης, εάν έως τότε δεν έχει αρχίσει ακόμη η κατασκευή της υποδομής, και πέντε έτη μετά την έκδοση της απόφασης, εάν η υποδομή δεν έχει τεθεί σε λειτουργία, εκτός εάν η Επιτροπή αποφασίσει ότι η καθυστέρηση οφείλεται σε μείζονα εμπόδια που βρίσκονται πέρα από τον έλεγχο του προσώπου στο οποίο χορηγήθηκε η εξαίρεση.

10. Η Επιτροπή μπορεί να εκδώσει κατευθυντήριες γραμμές για την εφαρμογή των όρων που προβλέπει η παράγραφος 1 του παρόντος άρθρου για τον καθορισμό της ακολουθητέας διαδικασίας για την εφαρμογή των παραγράφων 3, 6, 8 και 9 του παρόντος άρθρου. Ένα τέτοιο μέτρο τροποποίησης μη ουσιωδών στοιχείων της παρούσας οδηγίας εκδίδεται σύμφωνα με την κανονιστική διαδικασία με έλεγχο του άρθρου 51 παράγραφος 3.»

4 Σύμφωνα με το άρθρο 53 της οδηγίας 2009/73, η οδηγία 2003/55 καταργείται από τις 3 Μαρτίου 2011 και, από την ημερομηνία αυτή, οι παραπομπές στην τελευταία αυτή οδηγία νοούνται ως παραπομπές στην οδηγία 2009/73 και διαβάζονται βάσει του πίνακα του παραρτήματος II της τελευταίας αυτής. Σύμφωνα με τον πίνακα αυτόν, το άρθρο 22 της οδηγίας 2003/55 αντιστοιχεί στο άρθρο 36 της οδηγίας 2009/73.

Τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως

5 Στις 14 Απριλίου 2009, η Moravia Gas Storage a.s. (στο εξής: MGS), πρώην Globula a.s., υπέβαλε στο τσεχικό Υπουργείο Βιομηχανίας και Εμπορίου (στο εξής: Υπουργείο) αίτηση χορηγήσεως άδειας για την κατασκευή εγκαταστάσεως υπόγειας αποθηκεύσεως φυσικού αερίου στο Dambořice (Τσεχική Δημοκρατία, στο εξής: εγκατάσταση SSG). Στο πλαίσιο της εν λόγω αιτήσεως, ζήτησε προσωρινή εξαίρεση από την υποχρέωση να παρέχει, κατόπιν διαπραγματεύσεως, πρόσβαση σε τρίτους στην ως άνω εγκατάσταση, όσον αφορά το σύνολο του νέου δυναμικού της εγκαταστάσεως SSG.

6 Με απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 2010, το Υπουργείο παρέσχε την άδεια κατασκευής της εγκαταστάσεως SSG και χορήγησε στην MGS προσωρινή εξαίρεση από την υποχρέωση να παρέχει, κατόπιν διαπραγματεύσεως, πρόσβαση σε τρίτους όσον αφορά το 90 % του δυναμικού της εγκαταστάσεως SSG, τούτο δε για δεκαπέντε έτη από την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος της χορηγηθείσας άδειας χρήσεως.

7 Με έγγραφο του Υπουργείου της 11ης Φεβρουαρίου 2011, το οποίο παρελήφθη στις 18 Φεβρουαρίου 2011, η εν λόγω απόφαση κοινοποιήθηκε στην Επιτροπή.

8 Με έγγραφο της 15ης Απριλίου 2011, η Επιτροπή ζήτησε συμπληρωματικές πληροφορίες από το Υπουργείο, διευκρινίζοντας ότι, αν του ζητούσε να τροποποιήσει ή να ανακαλέσει την απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 2010, θα το έπραττε πριν από τις 18 Ιουνίου 2011. Το Υπουργείο απάντησε στις 29 Απριλίου 2011, εντός της ταχθείσας από την Επιτροπή προθεσμίας.

9 Με έγγραφο της 13ης Μαΐου 2011, η Επιτροπή απηύθυνε στο Υπουργείο δεύτερη αίτηση παροχής συμπληρωματικών πληροφοριών, αναφέροντας εκ νέου ότι, αν του ζητούσε να τροποποιήσει ή να ανακαλέσει την εν λόγω απόφαση, θα το έπραττε πριν από τις 18 Ιουνίου 2011. Το Υπουργείο απάντησε στις 20 Μαΐου 2011, εντός της ταχθείσας από την Επιτροπή προθεσμίας.

10 Με έγγραφο της 23ης Ιουνίου 2011, το οποίο υπεγράφη από το αρμόδιο για θέματα ενέργειας μέλος της Επιτροπής, η Επιτροπή πληροφόρησε το Υπουργείο ότι θα εξέδιδε τυπική απόφαση πριν από τις 29 Ιουνίου 2011.

11 Με την επίδικη απόφαση, που κοινοποιήθηκε στις 28 Ιουνίου 2011 στην Τσεχική Δημοκρατία, η Επιτροπή ζήτησε από το κράτος μέλος αυτό να ανακαλέσει την απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 2010.

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

12 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 26 Αυγούστου 2011, η MGS άσκησε προσφυγή με την οποία ζήτησε την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως και την καταδίκη της Επιτροπής στα δικαστικά έξοδα.

13 Προς στήριξη της προσφυγής της, η MGS προέβαλε τρεις λόγους ακυρώσεως, οι οποίοι αντλούνταν, πρώτον, από εσφαλμένο καθορισμό του εφαρμοστέου δικαίου, δεύτερον, από παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και, τρίτον, από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών.

14 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε τον πρώτο λόγο ακυρώσεως της MGS και ακύρωσε την επίδικη απόφαση, με το σκεπτικό ότι αυτή θα έπρεπε να εκδοθεί όχι βάσει των διατάξεων της οδηγίας 2009/73, αλλά βάσει των διατάξεων της οδηγίας 2003/55. Συνεπώς, το Γενικό Δικαστήριο δεν εξέτασε τον δεύτερο και τον τρίτο λόγο ακυρώσεως που προέβαλε η MGS προς στήριξη της προσφυγής της.

Αιτήματα των διαδίκων

15 Με την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·

— να κρίνει ότι ο πρώτος λόγος ακυρώσεως που προβλήθηκε πρωτοδίκως είναι αβάσιμος και να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προς εξέταση του δεύτερου και του τρίτου λόγου ακυρώσεως που προβλήθηκαν πρωτοδίκως, και

— να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα αμφοτέρων των διαδικασιών.

16 Η MGS ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως στο σύνολό της και

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα της αναιρετικής δίκης.

17 Η Τσεχική Δημοκρατία ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως αβάσιμη και

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα τόσο της πρωτοβάθμιας όσο και της αναιρετικής δίκης.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

18 Προς στήριξη της αιτήσεώς της αναιρέσεως, η Επιτροπή προβάλλει ένα μοναδικό λόγο αναιρέσεως, με τον οποίο υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το Γενικό Δικαστήριο, κρίνοντας ότι οι κανόνες της οδηγίας 2003/55 είχαν εφαρμογή στη διαφορά της οποίας είχε επιληφθεί, παρέβη τα άρθρα 288 ΣΛΕΕ και 297, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

19 Κατά αυτήν, ενόσω δεν έχει λήξει η προθεσμία που διαθέτει για να απαιτήσει την τροποποίηση ή την ανάκληση εθνικής αποφάσεως που χορηγεί εξαίρεση, η κοινοποίηση τέτοιας αποφάσεως βάσει των άρθρων 22 της οδηγίας 2003/55 και 36 της οδηγίας 2009/73 δεν συνιστά οριστικώς διαμορφωθείσα κατάσταση, αλλά στάδιο της εκκρεμούσας διαδικασίας χορηγήσεως εξαιρέσεως.

20 Εν προκειμένω, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η διαδικασία αυτή δεν είχε περατωθεί κατά την ημερομηνία καταργήσεως της οδηγίας 2003/55, στις 3 Μαρτίου 2011, οπότε, κατά την ημερομηνία αυτή, δεν υφίστατο οριστικώς διαμορφωθείσα κατάσταση και, μετά από την ίδια αυτή ημερομηνία, ήταν εφαρμοστέοι οι κανόνες της οδηγίας 2009/73.

21 Περαιτέρω, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο πλανήθηκε περί το δίκαιο, αφενός, εκτιμώντας ότι η απόφαση Meridionale Industria Salumi κ.λπ. (212/80 έως 217/80, EU:C:1981:270) μπορούσε να μεταφερθεί στην υπό κρίση περίπτωση και, αφετέρου, κρίνοντας ότι οι διαδικαστικής και ουσιαστικής φύσεως τροποποιήσεις που εισήγαγε το άρθρο 36 της οδηγίας 2009/73 αποτελούν ένα αδιαίρετο σύνολο.

22 Η Επιτροπή φρονεί, μεταξύ άλλων, ότι η εξαίρεση που προκύπτει από την απόφαση αυτή όσον αφορά τη διαχρονική εφαρμογή των νέων κανόνων δικαίου πρέπει να τυγχάνει στενής ερμηνείας και ότι δεν έχει εφαρμογή στις περιπτώσεις στις οποίες μια νέα οδηγία τροποποιεί προϋφιστάμενη κανονιστική ρύθμιση της Ένωσης.

23 Ειδικότερα, η Επιτροπή εκτιμά ότι δεν μπορεί να συναχθεί από την περίσταση ότι η οδηγία 2009/73 εισήγαγε τροποποιήσεις, εν προκειμένω διαδικαστικές, ότι οι διαδικαστικοί και ουσιαστικοί κανόνες της οδηγίας αυτής αποτελούν ένα αδιαίρετο σύνολο και ότι δεν δύνανται να εξετάζονται μεμονωμένως ως προς το διαχρονικό τους αποτέλεσμα.

24 Κατά την MGS, το Γενικό Δικαστήριο δεν πλανήθηκε περί το δίκαιο κρίνοντας ότι η Επιτροπή έπρεπε να εφαρμόσει τους κανόνες της οδηγίας 2003/55.

25 Συγκεκριμένα, η MGS υποστηρίζει ότι η έκδοση της εθνικής αποφάσεως περί χορηγήσεως εξαιρέσεως και η κοινοποίησή της στην Επιτροπή αποτελούν προγενέστερα διαμορφωθείσα κατάσταση, κατόπιν της οποίας απέκτησε δικαιώματα και στην οποία δεν μπορούν να εφαρμοστούν νέοι κανόνες δικαίου.

26 Περαιτέρω, η MGS φρονεί ότι διαφορετική προσέγγιση θα οδηγούσε σε παραβίαση των αρχών της ασφαλείας δικαίου και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

27 Η MGS εκτιμά ότι η εξαίρεση που προκύπτει από την απόφαση Meridionale Industria Salumi κ.λπ. (212/80 έως 217/80, EU:C:1981:270) μπορεί να εφαρμοστεί σε κατάσταση στην οποία οδηγία της Ένωσης αντικαθιστά προγενέστερη οδηγία και ότι, εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε ορθή εφαρμογή της εξαιρέσεως αυτής.

28 Η Τσεχική Δημοκρατία ισχυρίζεται ότι, στον βαθμό που στο πλαίσιο της διαδικασίας χορηγήσεως εξαιρέσεως που προβλέπουν οι οδηγίες 2003/55 και 2009/73 η Επιτροπή εξετάζει τη νομιμότητα αποφάσεως που εξέδωσαν προηγουμένως οι αρχές κράτους μέλους, δηλαδή την τήρηση των προϋποθέσεων που ισχύουν κατά την ημερομηνία της εκδόσεως αυτής, η εξέταση αυτή δεν μπορεί λογικώς να πραγματοποιηθεί υπό το πρίσμα κανόνων θεσπισθέντων μετά την εν λόγω έκδοση.

29 Κατά το εν λόγω κράτος μέλος, δυνάμει της αρχής της ασφαλείας δικαίου, από την κοινοποίηση της εθνικής αποφάσεως περί χορηγήσεως εξαιρέσεως εξαρτάται η εξέλιξη των λοιπών σταδίων της διαδικασίας, ιδίως όσον αφορά το δίκαιο που εφαρμόζεται στο πλαίσιο της εξετάσεως της αποφάσεως αυτής, εφόσον η τελευταία αυτή δημιουργεί μια «προγενέστερα διαμορφωθείσα» κατάσταση.

30 Επιπλέον, η Τσεχική Δημοκρατία φρονεί ότι η ερμηνεία της Επιτροπής της παρέχει τη δυνατότητα να εκτιμά διαφορετικά εθνικές αποφάσεις περί χορηγήσεως εξαιρέσεως που κοινοποιήθηκαν κατά την ίδια ημερομηνία, διότι η επιλογή των εφαρμοστέων διατάξεων εξαρτάται στην πραγματικότητα από την ημερομηνία κατά την οποία η Επιτροπή προέβη σε ενέργειες έναντι των αποφάσεων αυτών και καταλείπεται έτσι στην ελεύθερη εκτίμηση της τελευταίας αυτής. Τούτο συνεπάγεται διαφορετική μεταχείριση των εν λόγω αποφάσεων, πράγμα που είναι αντίθετο προς τις αρχές της ισότητας και της ευθυδικίας.

31 Τέλος, το κράτος μέλος αυτό τονίζει ότι οι εκτιμήσεις αυτές επιρρωννύονται από το γεγονός ότι η οδηγία 2009/73 δεν περιέχει καμία διάταξη σχετικά με την αντιμετώπιση των διαδικασιών που εκκρεμούσαν κατά την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος της.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

32 Πρέπει να υπομνησθεί ότι ένας νέος κανόνας δικαίου έχει εφαρμογή από της ενάρξεως ισχύος της πράξεως με την οποία θεσπίζεται και μολονότι δεν εφαρμόζεται επί των εννόμων καταστάσεων οι οποίες γεννήθηκαν και διαμορφώθηκαν οριστικώς υπό το κράτος του προγενέστερου νόμου, εφαρμόζεται εντούτοις στα μελλοντικά τους αποτελέσματα, καθώς και στις νέες έννομες καταστάσεις. Το αντίθετο ισχύει, υπό την επιφύλαξη της αρχής της μη αναδρομικότητας των νομικών πράξεων, μόνο σε περίπτωση που ο νέος αυτός κανόνας συνοδεύεται από ειδικές διατάξεις οι οποίες καθορίζουν συγκεκριμένα τις προϋποθέσεις διαχρονικής του εφαρμογής (απόφαση Gemeinde Altrip κ.λπ., C-72/12, EU:C:2013:712, σκέψη 22 καθώς και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

33 Ειδικότερα, κατά πάγια νομολογία, οι διαδικαστικοί κανόνες εφαρμόζονται γενικώς κατά την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος τους (απόφαση Επιτροπή κατά Ισπανίας, C-610/10, EU:C:2012:781, σκέψη 45 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), πράγμα που δεν συμβαίνει με τους κανόνες ουσιαστικού δικαίου οι οποίοι συνήθως ερμηνεύονται υπό την έννοια ότι δεν αφορούν τις καταστάσεις που δημιουργήθηκαν πριν από την έναρξη της ισχύος τους παρά μόνο στον βαθμό που προκύπτει σαφώς από το γράμμα τους, τον σκοπό τους ή την όλη οικονομία τους ότι πρέπει να παράγουν τέτοια αποτελέσματα (βλ. αποφάσεις Meridionale Industria Salumi κ.λπ., 212/80 έως 217/80, EU:C:1981:270, σκέψη 9· Molenbergnatie, C-201/04, EU:C:2006:136, σκέψη 31, καθώς και Επιτροπή κατά Freistaat Sachsen, C-334/07 P, EU:C:2008:709, σκέψη 44).

34 Το Δικαστήριο έχει κρίνει επίσης ότι η διάταξη που συνιστά τη νομική βάση μιας πράξεως και παρέχει τη δυνατότητα στο θεσμικό όργανο της Ένωσης να εκδώσει την εν λόγω πράξη πρέπει να ισχύει κατά την ημερομηνία της εκδόσεώς της (βλ. απόφαση ThyssenKrupp Nirosta κατά Επιτροπής, C-352/09 P, EU:C:2011:191, σκέψη 88).

35 Εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι οι τροποποιήσεις διαδικαστικής και ουσιαστικής φύσεως που εισήγαγε το άρθρο 36 της οδηγίας 2009/73 αποτελούσαν ένα αδιαίρετο σύνολο, οπότε, σύμφωνα με την απόφαση Meridionale Industria Salumi κ.λπ. (212/80 έως 217/80, EU:C:1981:270), δεν μπορούσε να αναγνωριστεί αναδρομικό αποτέλεσμα στο σύνολο των διατάξεων αυτών, και ότι, κατά συνέπεια, εφαρμογή είχαν οι κανόνες της οδηγίας 2003/55, όσον αφορά τόσο την ουσία όσο και τη διαδικασία.

36 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, στη σκέψη 11 της εν λόγω αποφάσεως, το Δικαστήριο, κατ' εξαίρεση από τον ερμηνευτικό κανόνα που υπενθυμίστηκε στη σκέψη 33 της παρούσας αποφάσεως, έκρινε ότι ρύθμιση της Ένωσης, που είχε ως στόχο τη θέσπιση μιας συνολικής ρύθμισης για την εκ των υστέρων είσπραξη τελωνειακών δασμών, περιελάμβανε τόσο διαδικαστικούς όσο και ουσιαστικούς κανόνες που αποτελούσαν αδιαίρετο σύνολο, οι ειδικές διατάξεις του οποίου δεν δύνανται να εξετάζονται μεμονωμένα ως προς το διαχρονικό τους αποτέλεσμα. Μια τέτοια εξαίρεση δικαιολογούνταν από την αντικατάσταση των προϋφιστάμενων εθνικών καθεστώτων από ένα νέο κοινοτικό καθεστώς, δεδομένου ότι στόχος ήταν η κατάληξη σε μια συνεκτική και ομοιόμορφη εφαρμογή της ως άνω θεσπισθείσας κοινοτικής τελωνειακής νομοθεσίας (βλ. απόφαση Molenbergnatie, C-201/04, EU:C:2006:136, σκέψη 32).

37 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η επίμαχη κατάσταση στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Meridionale Industria Salumi κ.λπ. (212/80 έως 217/80, EU:C:1981:270) δεν είναι συγκρίσιμη με την επίμαχη εν προκειμένω κατάσταση. Συγκεκριμένα, η οδηγία 2009/73 καταργεί και αντικαθιστά μια προϋφιστάμενη κανονιστική ρύθμιση της Ένωσης που είχε εφαρμογή στον ίδιο τομέα, ήτοι την οδηγία 2003/55. Συναφώς, η οδηγία 2009/73 δεν εισάγει ένα νέο καθεστώς, αλλά εντάσσεται στην ευθεία συνέχεια της οδηγίας 2003/55, των ουσιαστικών διατάξεων της οποίας δεν τροποποιεί εξάλλου το περιεχόμενο, ιδίως των διατάξεων που αφορούν τις ουσιαστικές προϋποθέσεις από τις οποίες εξαρτάται η χορήγηση εξαιρέσεως και οι οποίες προβλέπονται στα άρθρα 22, παράγραφοι 1 και 2, της οδηγίας 2003/55 καθώς και 36, παράγραφοι 1 και 2, της οδηγίας 2009/73.

38 Στο πλαίσιο αυτό, όπως τόνισε η γενική εισαγγελέας στα σημεία 48 και 49 των προτάσεών της, από αυτή καθαυτήν την περίσταση ότι οι διαδικαστικές διατάξεις της οδηγίας 2003/55 τροποποιήθηκαν με την οδηγία 2009/73 δεν μπορεί, σε αντίθεση με τα όσα έκρινε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 36 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, να αποδειχθεί ότι οι διαδικαστικές και ουσιαστικές διατάξεις που προβλέπει το άρθρο 36 της τελευταίας αυτής οδηγίας έχουν χαρακτήρα «αδιαίρετου συνόλου», κατά την έννοια της αποφάσεως Meridionale Industria Salumi κ.λπ. (212/80 έως 217/80, EU:C:1981:270).

39 Περαιτέρω, το γεγονός ότι, στις εν λόγω οδηγίες, οι ίδιες ουσιαστικές διατάξεις συνοδεύονται από διαφορετικές διαδικαστικές διατάξεις υποδηλώνει ότι, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, οι ουσιαστικές αυτές διατάξεις μπορούν να διαχωριστούν από τις εν λόγω διαδικαστικές διατάξεις.

40 Κατά συνέπεια, η εξαίρεση που διαλαμβάνεται στη σκέψη 36 της παρούσας αποφάσεως δεν μπορεί να εφαρμοστεί εν προκειμένω.

41 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεδομένου ότι η οδηγία 2003/55 καταργήθηκε από της 3ης Μαρτίου 2011, ημερομηνία κατά την οποία αντικαταστάθηκε από την οδηγία 2009/73, οι διατάξεις που ίσχυαν κατά την ημερομηνία της εκδόσεως της επίδικης αποφάσεως, στις 27 Ιουνίου 2011, δεν ήταν αυτές της οδηγίας 2003/55, αλλά αυτές της οδηγίας 2009/73.

42 Ως εκ τούτου, η Επιτροπή δεν εφάρμοσε αναδρομικά τις διατάξεις της οδηγίας 2009/73, αλλά εξέδωσε την επίδικη απόφαση βάσει της τότε ισχύουσας διατάξεως.

43 Περαιτέρω, πρέπει να επισημανθεί ότι, δυνάμει των άρθρων 22 της οδηγίας 2003/55 και 36 της οδηγίας 2009/73, η Επιτροπή μπορεί, αφού λάβει την κοινοποίηση της εθνικής αποφάσεως περί χορηγήσεως εξαιρέσεως, να ζητήσει την τροποποίηση, την ακύρωση ή την ανάκληση της αποφάσεως αυτής.

44 Συνεπώς, σε αντίθεση με τα όσα υποστηρίζει η MGS και όπως τόνισε η γενική εισαγγελέας στα σημεία 66, 70 και 71 των προτάσεών της, μια τέτοια απόφαση ή κοινοποίηση δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι δημιουργεί μια «γεγενημένη και οριστικώς διαμορφωθείσα κατάσταση» ή μια «προγενέστερα διαμορφωθείσα κατάσταση» κατά την έννοια της νομολογίας που υπενθυμίστηκε στις σκέψεις 32 και 33 της παρούσας αποφάσεως.

45 Εντεύθεν προκύπτει ότι, ελλείψει συγκεκριμένων διατάξεων που να καθορίζουν ειδικώς τις προϋποθέσεις διαχρονικής εφαρμογής της, η οδηγία 2009/73 έπρεπε να εφαρμοσθεί στις εκκρεμούσες διαδικασίες από την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος της, ήτοι από τις 3 Μαρτίου 2011. Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο πλανήθηκε περί το δίκαιο εκτιμώντας ότι η Επιτροπή κακώς εφάρμοσε την οδηγία αυτή όταν εξέδωσε την επίδικη απόφαση.

46 Όσον αφορά, στο πλαίσιο αυτό, την υποτιθέμενη παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης που προέβαλαν η MGS και η Τσεχική Δημοκρατία, αρκεί να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η αρχή αυτή δεν μπορεί να διευρυνθεί μέχρι του σημείου να εμποδίζει γενικώς την εφαρμογή ενός νέου κανόνα στα μελλοντικά αποτελέσματα καταστάσεων που δημιουργήθηκαν υπό το κράτος του προγενέστερου κανόνα (βλ. αποφάσεις Tomadini, 84/78, EU:C:1979:129, σκέψη 21· Επιτροπή κατά Freistaat Sachsen, C-334/07 P, EU:C:2008:709, σκέψη 43, και Stadt Papenburg, C-226/08, EU:C:2010:10, σκέψη 46).

47 Όσον αφορά την παραβίαση των αρχών της ισότητας και της ευθυδικίας που προβάλλει η Τσεχική Δημοκρατία, πρέπει να τονιστεί ότι, όπως ανέφερε η γενική εισαγγελέας στα σημεία 62 και 63 των προτάσεών της, στον βαθμό που, αφενός, η αλλαγή του εφαρμοστέου νομικού καθεστώτος στηρίζεται σε ένα αντικειμενικό στοιχείο, ήτοι την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος της οδηγίας 2009/73, και, αφετέρου, σύμφωνα με τις διαπιστώσεις του Γενικού Δικαστηρίου, η κοινοποίηση της επίμαχης εν προκειμένω εθνικής αποφάσεως περί χορηγήσεως εξαιρέσεως προηγήθηκε μόνο κατά λίγες ημέρες της ημερομηνίας αυτής και ουδόλως απεδείχθη ότι η Επιτροπή αυθαιρέτως και άνευ αντικειμενικού λόγου, κατά περίπτωση, επιτάχυνε ή επιβράδυνε την εξέταση εθνικών αποφάσεων περί χορηγήσεως εξαιρέσεως που κοινοποιήθηκαν κατά την ίδια ημερομηνία προκειμένου να περατώσει ορισμένες διαδικασίες πριν, και άλλες μετά, την έναρξη ισχύος της εν λόγω οδηγίας, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι υπήρξε παραβίαση των εν λόγω αρχών εν προκειμένω.

48 Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο πλανήθηκε περί το δίκαιο κρίνοντας ότι, εν προκειμένω, οι κανόνες της οδηγίας 2003/55 είχαν εφαρμογή όσον αφορά τόσο την ουσία όσο και τη διαδικασία.

49 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτός ο μοναδικός λόγος αναιρέσεως που προέβαλε η Επιτροπή προς στήριξη της αιτήσεώς της αναιρέσεως και να αναιρεθεί η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

Επί της προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου

50 Κατά το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εάν η αναίρεση κριθεί βάσιμη, το Δικαστήριο αναιρεί την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου. Στην περίπτωση αυτή, μπορεί είτε να αποφανθεί το ίδιο οριστικά επί της διαφοράς, εφόσον είναι ώριμη προς εκδίκαση, είτε να την αναπέμψει στο Γενικό Δικαστήριο για να την κρίνει.

51 Εν προκειμένω, το Δικαστήριο εκτιμά ότι πρέπει να αποφανθεί οριστικώς επί του πρώτου λόγου της προσφυγής που άσκησε η MGS με αίτημα την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως.

52 Συναφώς, αρκεί να τονιστεί ότι, για τους λόγους που παρατέθηκαν στις σκέψεις 35 έως 47 της παρούσας αποφάσεως, ο πρώτος αυτός λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

53 Ωστόσο, δεδομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν εξέτασε τον δεύτερο και τον τρίτο λόγο που προέβαλε η MGS προς στήριξη της προσφυγής της ακυρώσεως, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η διαφορά δεν είναι ώριμη προς εκδίκαση.

54 Κατά συνέπεια, η υπόθεση πρέπει να αναπεμφθεί ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προκειμένου αυτό να αποφανθεί επί του δευτέρου και του τρίτου λόγου ακυρώσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

55 Δεδομένης της αναπομπής των υποθέσεων ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, το Δικαστήριο επιφυλάσσεται ως προς τα σχετικά με την παρούσα αναιρετική διαδικασία δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφασίζει:

1) Αναιρεί την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης Globula κατά Επιτροπής (T-465/11, EU:T:2013:406).

2) Αναπέμπει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

3) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)